

Rep.nr. 09/5372

IN DE ZAAK MET A.R. nr. 08/2892/A

VAN

GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR, bevoegd voor
het grondgebied van de provincie , namens
HET VLAAMSE GEWEST, met kantoor gevestigd te

eiser
hebbende als raadsman advocaat Mr.
met kantoor te alwaar
keuze van woonplaats wordt gedaan;

TEGEN

wonende te ,

verweerster
hebbende als raadslieden Mrs. en
bieden met kantoor te

VERLEENT DE RECHTBANK HET HIERNA VOLGENDE VONNIS.

I. ONDERHAVIGE PROCEDURE

De rechtbank heeft de partijen in hun middelen en conclusies gehoord op de openbare terechtzitting van deze rechtbank en kamer van 24 maart 2009, waarna zij het debat heeft gesloten en de zaak in beraad heeft genomen.

De rechtbank heeft het dossier van de rechtspleging en de door de partijen overgelegde stukkenbundels ingezien.

II. RELEVANTE ELEMENTEN VAN HET ONDERHAVIGE GEVAL

1. De verweerster is eigenaar van een perceel met opstallen te , met als kadastrale gegevens:
(volgens het vigerende Gewestplan

gelegen in landschappelijk
waardevol agrarisch gebied en tevens valleigebied.

Blijkens de reeds gevoerde strafrechtelijke procedure (2000-2006) begaat de verweerster een stedenbouwmisdrijf door, met miskennis van de haar medio 1995 verleende stedenbouwkundige vergunning tot verbouwing van de bestaande woning en tot sloping van de achterbouw/stalling, uiteindelijk de achterbouw/stalling te verbouwen.

De verweerster verkrijgt geen stedenbouwkundige regularisatie.

Tot op heden liggen de litigieuze bouwwerkzaamheden stil.

2. In het raam van voormelde strafrechtelijke procedure wordt, in hoger beroep, besloten dat de (gevorderde) herstelmaatregel strekkende tot afbraak van de nieuwe constructie/verbouwde achterbouw/stalling/woning kennelijk onredelijk/buiten proportie is. De nieuwe constructie verschilt immers relatief weinig van hoe de oude constructie/woning, na de vergunde verbouwing, er zou hebben uitgezien; verder vertoont zij geen dominant karakter in het landschap en vormt zij geen belangrijke bijkomende aantasting van het bedoelde gebied.

III. VORDERING

1. De vordering van de eiser strekt (bij wijze van herstelmaatregelen) tot afbraak van de (vooraan gelegen) oude constructie/woning (binnen zes maanden en onder verbeurte van een dwangsom, met machtiging om desnoods van ambtswege tot afbraak te kunnen laten overgaan) met verwijdering van de afbraakmaterialen én tot betaling van de meerwaarde ten bedrage van 193.876,20 euro, die de nieuwe constructie/verbouwde achterbouw/stalling/woning heeft verkregen.

Deze vordering is, met toepassing van artikel 160 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (DRO), overgeschreven in de registers van de bevoegde hypotheekbewaarder te ().

2. De verweerster neemt conclusie tot afwijzing van deze vordering.

IV. BEOORDELING

1. Met de verweerster, in de lijn van wat zij bij (synthese)conclusie van 12 februari 2009 (p. 10-15) op omstandige wijze uiteenzet, is de rechtbank van oordeel dat voormelde vordering, uitgaande van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur (bevoegd voor het grondgebied van de provincie) 'namens het Vlaamse Gewest' niet ontvankelijk is.

2. Krachtens artikel 151 DRO kan de stedenbouwkundige inspecteur in het raam van een burgerlijke procedure voor de rechtbank van eerste aanleg de in artikel 149, § 1 DRO bedoelde herstelmaatregelen vorderen. Artikel 151 DRO verklaart daarbij artikel 149, § 1, tweede lid, §§ 3, 4 en 5 DRO van dienovereenkomstige toepassing.

Het staat buiten kijf dat de decreetgever met deze bepaling de stedenbouwkundige inspecteur in (rechts)persoon de (eigen) publiekrechtelijke bevoegdheid/hoedanigheid verschafft om in het algemeen belang (de verwezenlijking/vrijwaring van een goede ruimtelijke ordening) te voorzien in de bedoelde herstelmaatregelen (zie inz.: Arbitragehof, arrest nr. 154 van 26 november 2003). De hoedanigheid van de stedenbouwkundige inspecteur om in eigen naam te voorzien in de bedoelde herstelmaatregelen is duidelijk te onderscheiden van de hoedanigheid van het Vlaamse Gewest (P. LEFRANC, "De stedenbouwkundige inspecteur is het gewest niet, valt er niet mee samen en is ervan te onderscheiden. Toch?", noot onder Rb. Brussel 11 september 2007, T.M.R. 2008, 402-403). Die te onderscheiden hoedanigheid vindt ook bevestiging in (art. 5 van) het Besluit van de Vlaamse Regering van 10 november 2005 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid Inspectie RWO (waaronder de stedenbouwkundige inspecteur ressorteert). Het Vlaamse Gewest heeft geen hoedanigheid om te voorzien in de bedoelde herstelmaatregelen (zie ook en vgl.: Cass. 3 december 1996, Arr. Cass. , J.T. 1997, 482, Pas. 1996, I, 1221 en P&B 1997, 212; Cass. 22 juni 1999, Arr. Cass. , Cah. dr. immo 2001, 9 en Pas. ; Cass. 12 oktober 2001, A.P.T. noot . Arr. Cass. en Pas. 2001, 1618; Cass. 9 januari 2002, Arr. Cass. , A.P.T. noot J.L.M.B. 2002, 1076, J.T. , noot en Pas. 2002, 43).

Voormelde vordering, die uitgaat van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur 'namens het Vlaamse Gewest', is derhalve niet ontvankelijk (Rb. Brussel 11 september 2007, T.M.R. 2008, 401, noot P. LEFRANC). Een (al was het beweerd) link tussen de partij van wie de vordering (eigenlijk) uitgaat (het Vlaamse Gewest) en de hoedanigheid om in de bedoelde herstelmaatregelen te (doen) voorzien, ontbreekt.

3. Bij (synthese)conclusie van 12 januari 2009 (p. 3-4) erkent de eiser (in de gedinginleidende dagvaarding) gewag te maken van een vordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur 'namens het Vlaamse Gewest' en neemt hij aan op die manier onduidelijkheid/verwarring te zaaien. Niettemin zou volgens de eiser aan de bedoelde passage 'namens het Vlaamse Gewest' een passende lezing/draagwijdte moeten toekomen...

De rechtbank kan dit verweer, dat teruggaat op artikel 149, § 2 DRO (aangaande de herstelmaatregel in het raam van een correctionele procedure voor de rechtbank van eerste aanleg), niet bijvallen. Waar het voormelde artikel 151 DRO (aangaande de herstelmaatregel in het raam van een burgerlijke procedure voor de rechtbank van eerste aanleg) verwijst naar artikel 149 DRO, verwijst het niet naar artikel 149, § 2 DRO. Hoe dan ook regelt deze bepaling (stellende dat de herstelmaatregel bij het parket wordt ingeleid bij gewone brief) slechts de wijze waarop de gekozen herstelmaatregel kenbaar wordt gemaakt, zonder daarbij procedureregels te bepalen voor de bedoelde (correctionele) rechtbank (zie inz.: Arbitragehof, arrest nr. 57 van 28 maart 2002; P. LEFRANC, "De stedenbouwkundige inspecteur is het gewest niet, valt er niet mee samen en is ervan te onderscheiden. Toch?", noot onder Rb. Brussel 11 september 2007, T.M.R. 2008, p. 403, nr. 8, die aangeeft dat het vooralsnog niet vaststaat of de stedenbouwkundige inspecteur in het raam van een correctionele procedure voor de rechtbank van eerste aanleg al dan niet in naam van het Vlaamse Gewest optreedt wanneer hij in een herstelmaatregel wil doen voorzien).

De eiser wijst hierbij vergeefs op een (beweerd) gebrek aan belangenschade de zijde van de verweerster. De bedoelde niet-ontvankelijkheid vloeit immers niet voort uit een toepassing van de nietigheidsleer in de zin van de artikelen 860-867 Ger.W. De niet-ontvankelijkheid vloeit evenwel voort uit een miskennis door de eiser

van publiekrechtelijke bevoegdheden. De rechtbank kan bezwaarlijk ingaan op namens het Vlaamse Gewest, dat daartoe (al was het beweerde) hoedanigheid/bevoegdheid ontbeert, gevorderde herstelmaatregelen (K. WAUTERS, *Herstelvordering en herstelmaatregelen - Ruimtelijk ordenen onder dwang*, Gent, Larcier, 2007, p. 46-47, nr. 87).

4. Voor zover zulks op ontvankelijke wijze zou kunnen, merkt de rechtbank op dat de stedenbouwkundige inspecteur niet, middels vrijwillige tussenkomst, in eigen naam voorziet in de bedoelde herstelmaatregelen. Het enkele gegeven dat de eiser bij (synthese)conclusie van 12 januari 2009, anders dan in de gedinginleidende dagvaarding, niet meer nadrukkelijk aangeeft te handelen 'namens het Vlaamse Gewest', kan niet worden aangezien als een vrijwillige tussenkomst van de stedenbouwkundige inspecteur in eigen naam.

5. De eiser dient, als de in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gerechtskosten (art. 1017, eerste lid Ger.W.).

De gerechtskosten omvatten ondermeer de rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W. (art. 1018, *sub* 6° Ger.W.).

De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (art. 1022, eerste lid Ger.W., zoals vervangen bij art. 7 Wet 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat), in casu de verweerster.

Voormelde vordering is in essentie een niet in geld waardeerbare vordering, waarvoor artikel 3 van het K.B. 26 oktober 2007 (tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in art. 1022 Ger.W.) een basisbedrag van 1.200,00 euro vooropstelt.

De rechtbank richt zich naar dit basisbedrag en ziet geen redenen in de zin van artikel 1022, derde lid Ger.W. om ervan af te wijken.

OP DEZE GRONDEN,

DE RECHTBANK,

RECHT DOENDE OP TEGENSPRAAK,

met inachtneming van de artikelen 2, 34, 36, 37 en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart voormelde vordering niet ontvankelijk,

stelt vast dat voormelde vordering, met toepassing van artikel 160 DRO, is overgeschreven in de registers van de bevoegde hypotheekbewaarder te Gent

en verstaat dat de eiser dienaangaande verder het nodige doet overeenkomstig artikel 160 DRO,

veroordeelt de eiser in de gerechtskosten en stelt deze kosten vast als volgt:

- aan de zijde van de eiser:
 - * dagvaarding en rolrecht: 270,38 euro
- aan de zijde van de verweerster:
 - * rechtsplegingsvergoeding: 1.200,00 euro.

Aldus geweest en uitgesproken op de openbare terechtzitting van de veertiende burgerlijke kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent op **21 APRIL 2009**, waar aanwezig waren:

alleenzetelend rechter;
griffier.